

Sygn. akt: I C 4122/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Czyczerska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Konsuela Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 09 stycznia 2019r. w Lubinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. R.

przeciwko P. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej P. (...) w W. na rzecz powoda Ł. R. kwotę 3.000zł (trzy tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 02.09.2017r. do dnia zapłaty,

II. oddala dalej idące powództwo,

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.412,64zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 4122/17

UZASADNIENIE

Powód Ł. R. wniósł przeciwko stronie pozwanej P. (...) z siedzibą w W. pozew o zapłatę kwoty 12 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 września 2017r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 4 sierpnia 2014 r. uczestniczył jako pasażer w kolizji drogowej, którego sprawcą był J. Ż. – kierujący pojazdem marki R. o nr rej. (...). Samochód sprawcy posiadał wykupioną polisę OC w towarzystwie (...) w N.. W wyniku powyższego zdarzenia powód doznał urazu kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, uszkodzenia klatki piersiowej i ogólnych potłuczeń. Ponadto powód korzystał z pomocy psychologicznej w związku z lękami dotyczącymi wypadku. Pomimo leczenia, powód nie powrócił do pełni zdrowia a lekarz ortopeda-traumatolog ustalił trwały uszczerbek na jego zdrowiu w łącznej wysokości 6%. Za towarzystwo ubezpieczeń sprawcy zdarzenia działała (...) S.A. V. (...). Decyzją z dnia 1 września 2017 r. ubezpieczyciel przyznał na rzecz powoda kwotę 1 000 zł tytułem zadośćuczynienia. W dniu 2 sierpnia 2017 r. powód skierował do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie zawiadanie do próby ugodowej. Przeciwnikiem było P. (...) na podstawie art. 123 pkt 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, natomiast do zawarcia ugody pomiędzy stronami nie doszło. Złożony wniosek przerwał bieg przedawnienia roszczenia wobec strony pozwanej.

Strona pozwana P. (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że w związku ze zdarzeniem z dnia 4 sierpnia 2014 r. posiada legitymację procesową bierną w oparciu o art. 19 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wskazała natomiast, że (...) S.A. V. (...) działając jako nominowany korespondent zagranicznego ubezpieczyciela wypłaciła na rzecz powoda kwotę 1 000 zł, która zdaniem strony pozwanej, w pełni wyczerpuje roszczenia powoda na zasadzie kompensacji szkody. Strona pozwana zakwestionowała stopień i rozmiar dolegliwości oraz następstw kolizji poniesionych przez powoda. Ponadto wskazała, że na miejsce zdarzenia nie zostało wezwane pogotowie ratunkowe a powód sam zgłosił się do lekarza. Według strony pozwanej zakres wykonanych badań i rozpoznanie lekarskie nie potwierdza rozległych obrażeń, na które powoływał się powód. Strona pozwana zakwestionowała również stopień stwierdzonego u powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 6%. Podsumowując, strona pozwana zarzuciła, że żądanie przez powoda dalszej kwoty zadośćuczynienia w wysokości 12 000 zł jest rażąco wygórowane.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 sierpnia 2014 r. na drodze nr (...) w Gminie G. Ł. R. będąc pasażerem uczestniczył w kolizji drogowej. Sprawcą wypadku był J. Ż., kierujący pojazdem marki R. o nr rej. (...), który był ubezpieczony w zakresie OC w towarzystwie (...) w N..

Dowód:

- pismo z dnia 19.07.2017 r., k. 8;
- zaświadczenie o zdarzeniu drogowym z dnia 03.07.2017 r., k. 9;
- akta szkodowe na płycie CD, k. 55.

Na skutek powyższego zdarzenia powód odczuwał bóle w odcinku szyjnym i lędźwiowym kręgosłupa. W dniu 4 sierpnia 2014 r. zgłosił się do (...) Centrum Usług (...) –ZOZ S.A. do Poradni Chirurgicznej. Po przeprowadzonych badaniach stwierdzono uraz szyi z przemieszczeniem do łopatek. Powód przez pierwszy miesiąc nosił kołnierzyk ortopedyczny oraz zażywał leki przeciwbólowe i stosował maści. W dniu 13 sierpnia 2014 r. został skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne w postaci magnetronu. Powód odczuwał silne bóle i miał problemy z zasypianiem, również budził się w nocy. Nie mógł leżeć na plecach. Leki przeciwbólowe przyjmował przez dłuższy okres czasu, około pół roku. Powód nie mógł się schylać. W obowiązkach domowych, porządkach wyręczał go brat.

Ł. R. przed wypadkiem z dnia 4 sierpnia 2014 r. był osobą bardzo aktywną. Trenował koszykówkę, siatkówkę, piłkę nożną. Z uwagi na dolegliwości bólowe zrezygnował z powyższych zajęć a lekarz zalecił mu basen. Powód stał się bardziej zamknięty w sobie, osowiały. Powód stwierdził, że złe samopoczucie powodował u niego brak ruchu, brak aktywności fizycznej. Ł. R. ograniczył również spotkania towarzyskie. Mniej wychodził z domu, tylko sporadycznie kontaktował się ze znajomymi. Przedmiotowe zdarzenie wpłynęło również na kierowanie samochodem przez powoda. Stał się bardziej niepewny podczas jazdy, odczuwał strach przed mogącym wystąpić wypadkiem drogowym.

Powód w trakcie leczenia po zdarzeniu z dnia 4 sierpnia 2014 r. korzystał z porad psychologa. Odczuwał lęki związane z kolizją, które wywoływały u niego silny stres. Mimo stosowania leków i rehabilitacji powód nadal odczuwa ból, w szczególności w odcinku szyjnym kręgosłupa. U powoda w trakcie badań wstępnych przed podjęciem pracy stwierdzono zacięnienie w okolicy VIII żebra: tworzący się most kostny/wyrośl chrzęstno-kostna lub zmiana ogniskowa w miększym płucnym.

Dowód:

- dokumentacja medyczna powoda, k. 10-17;
- przesłuchanie powoda Ł. R., e-protokół z dnia 28.02.2018 r., k.45v; e-protokół z dnia 09.01.2019 r., k.109v-110;

- zeznania świadka A. R., e-protokół z dnia 09.01.2019 r., k. 108-108v;
- zeznania świadka R. R., e-protokół z dnia 09.01.2019 r., k. 108v-109;
- akta szkodowe na płycie CD, k. 55.

Powód Ł. R. w wyniku wypadku z dnia 4 sierpnia 2014 r. doznał urazu kręgosłupa szyjnego bez ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego jest to zazwyczaj nazywane jako tzw. „smagnięcie biczem”, bez objawów korzeniowych oraz urazu klatki piersiowej. W wyniku przebytego urazu powód nie doznał trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W przyszłości nie dojdzie do nowych zmian w układzie ruchu. Przebyty uraz spowodował niewielkie naciągnięcie mięśni i więzadeł przykręgosłupowych co spowodowało niewielkie i krótkotrwałe zaburzenie zborności w stawach międzykręgowych. Po zastosowanym, krótkotrwałym leczeniu przywrócono pełną i prawidłową ruchomość kręgosłupa szyjnego. Po wypadku nie odnotowano urazu klatki piersiowej a opisywane w badaniach obrazy zmian na VIII żebrze nie mają związku z przebyłym urazem.

Na skutek wypadku z dnia 4 sierpnia 2014 r. powód Ł. R. ujawniał objawy stresu pourazowego, niemniej jednak jego następstwa ustąpiły i rokowanie na przyszłość jest korzystne. Stres wywołany tym zdarzeniem nie miał głębokiego i rozległego charakteru.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego ortopedy-traumatologa S. G. z dnia 09.06.2018 r., k. 65-67;
- opinia biegłej sądowej psychiatry A. G. z dnia 23.04.2018 r., k. 74-75.

W toku postępowania likwidacyjnego za zagranicznego ubezpieczyciela (...) jako nominowany korespondent działała (...) S.A. V. (...), która decyzją z dnia 1 września 2017 r. przyznała na rzecz powoda kwotę 1 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę.

W dniu 2 sierpnia 2017 r. powód skierował do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie zawezwanie do próby ugodowej. Przeciwnikiem było P. (...) na podstawie art. 123 pkt 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, natomiast do zawarcia ugody pomiędzy stronami nie doszło. Złożony wniosek przerwał bieg przedawnienia roszczenia wobec strony pozwanej.

Dowód:

- decyzja z dnia 01.09.2017 r. wraz z załącznikiem, k. 18-21;
- odpis protokołu z posiedzenia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 09.10.2017 r., sygn. akt VI Co 1892/17, k. 22.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W sprawie bezspornym było, że w dniu 4 sierpnia 2014 r. doszło do zdarzenia drogowego, w którym powód został poszkodowanym, doznając urazu kręgosłupa szyjnego oraz klatki piersiowej.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy powód zasadnie żąda zasądzenia od strony pozwanej P. (...) z siedzibą w W. kwoty 12 000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę w wyniku wypadku samochodowego. Strona pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialność odszkodowawczą co do wysokości, podnosząc, że stopień i rozmiar

dolegliwości oraz następstw kolizji wskazanych przez powoda nie wypełnia przesłanek do zapłaty tak wygórowanej kwoty.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia lub jeżeli uszkodzony utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Sąd rozpoznając powyższą sprawę w zakresie rodzaju obrażeń, rozmiaru uszczerbku na zdrowiu oraz rokowań na przyszłość odnośnie stanu zdrowia powoda oparł się na opiniach biegłych. W ocenie Sądu opinie te zostały sporządzone rzetelnie i wyczerpująco. Zawierały odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd oraz strony postępowania, i są w pełni przydatne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Wobec opinii biegłych nie może ulegać wątpliwości, że żądanie powoda zasądzenia zadośćuczynienia co do zasady jest uzasadnione. Zasadniczym problemem jest jednak jego wysokość. Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia jakiegóż wartości ekonomicznej. Podkreślić w tym miejscu należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże zarówno doktryna jak i judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko, wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne), trwałości skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich itp. (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 681/98, OSNP 2000, poz. 626). W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, iż ma złagodzić odczuwalność doznanej krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś jednak nie może ono być źródłem wzbogacenia (Wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98, niepubl.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Z okoliczności niniejszej sprawy, z opinii biegłego ortopedy-traumatologa wynika, że w konsekwencji kolizji powód doznał urazu skręcenia kręgosłupa szyjnego. Nie doznał natomiast ani trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Biegły podkreślił, że na zdjęciu rtg wykonanym w listopadzie 2016 roku a więc w dwa lata po zdarzeniu wykazano zmiany tj. zacienienie VIII żebra tworzący się most kostny/wyrośl chrzęstno-kostną, które nie mają żadnego związku z przebyłym urazem. Biegły wskazał, że w przyszłości nie dojdzie do powstania nowych zmian w kręgosłupie szyjnym a po zastosowaniu leczenia u powoda przywrócono prawidłową funkcję ruchową i podporową kręgosłupa szyjnego.

Powód wniósł do powyższej opinii zastrzeżenia, wskazując m.in. na pominięcie przez biegłego urazu odcinka lędźwiowego kręgosłupa u powoda, brak odniesienia do wskazywanego przez powoda 6% trwałego uszczerbku na zdrowiu czy poprzez nieprawidłowe, zdaniem powoda, wskazanie jakoby doznany uraz nie miał w przyszłości nowych skutków związanych ze zmianą w układzie ruchu powoda. W ocenie Sądu zarzuty powoda nie są poparte żadnymi konkretnymi dowodami i sprowadzają się jedynie do polemiki z ustaleniami biegłego. W ocenie Sądu, biegły wnioski zawarte w sporządzonej przez siebie opinii oparł wcześniej zbadaniem powoda, analizą jego dokumentacji medycznej oraz akt sprawy.

Sąd miał na uwadze również opinię biegłej sądowej z zakresu psychiatrii, która po zbadaniu stanu psychicznego powoda i analizie jego dokumentacji medycznej stwierdziła, że Ł. R. po zdarzeniu z dnia 4 sierpnia 2014 r. ujawniał objawy stresu pourazowego, natomiast jego następstwa ustąpiły a rokowania na przyszłość są korzystne.

Wobec powyższych okoliczności oraz faktu, że powód już podczas postępowania likwidacyjnego otrzymał kwotę 1 000 zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd postanowił o zasądzeniu na jego rzecz dalszej kwoty 3 000 zł, co w świetle

przedstawionego materiału dowodowego, opartego przede wszystkim na opiniach biegłych jak i zeznaniach świadków i przesłuchaniu powoda, należało uznać za wystarczające zrekompensowanie Ł. R. krzywdy i cierpienia związanego z następstwami wypadku drogowego z dnia 4 sierpnia 2014 r. Sąd uwzględnił w tym zakresie przede wszystkim fakt, że wypadek spowodował głównie skutki dla zdrowia powoda w sferze psychicznej, spowodował w części wycofanie się przez niego z aktywności życiowej, sportowej, aczkolwiek na dzień dzisiejszy bezpośredniego związku z obecną niechęcią do aktywności towarzyskiej, czy sportowej powoda, a wypadkiem nie można ustalić. Związek ten ma charakter pośredni, wynikający prawdopodobnie z „wybicia” się przez powoda z rytmu codziennego bardziej aktywnego funkcjonowania. Nie ulega jednocześnie wątpliwości doznanie przez powoda w wyniku przedmiotowego zdarzenia urazu (tzw. smagnięcie biczem), co wiązało się zarówno z dyskomfortem, jak i bólem w pierwszym okresie po wypadku, które to stopniowo zanikały.

Reasumując, Sąd w pkt I sentencji wyroku zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 000 zł. . Żądanie dalej idące, nie zasługiwało natomiast na uwzględnienie.

Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia za krzywdę, Sąd kierował się również ugruntowanym w orzecznictwie i w doktrynie stanowiskiem, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym. Ponadto Sąd miał na uwadze, że wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa kraju, w którym mieszka poszkodowany.

Przyznana kwota, zdaniem Sądu, utrzymana jest w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Kwota ta nie przekracza jednocześnie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, według danych Głównego Urzędu Statystycznego, co uzasadnia stwierdzenie, że nie może być uznana za wygórowaną.

Usprawiedliwione co do zasady było również roszczenie powoda w zakresie dotyczącym odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 1. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r, nr 124 poz. 1152) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie to niewątpliwie uprawniony nie ma możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. Stanowiska tego nie podważa pozostawienie przez ustawę zasądzenia zadośćuczynienia i określenia jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Przewidziana w art. 445 § 1 k.c. możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaracyjny. Wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy. Rozstrzygnięcie o odsetkach zostało wydane na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Sąd w pkt II sentencji wyroku oddalił powództwo w pozostałej części.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Na koszty powoda w niniejszym postępowaniu składały się: opłata od pozwu 600 zł, koszty sporządzonych w sprawie opinii biegłych 744,97 zł, koszty dojazdu pełnomocnika strony pozwanej na rozprawy oraz koszty korespondencji tj. łącznie 238,47 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa 3 617 zł, co po zsumowaniu dało kwotę 5 200,44 zł.

Na koszty strony pozwanej w niniejszym postępowaniu składała się opłata za wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa 3 617 zł.

W związku z powyższym koszty niniejszego postępowania to kwota 8 817,44 zł. Strona pozwana wygrała sprawę w 75% ($8\,817,44\text{ zł} / 75\% = 6\,613,08\text{ zł}$). Powód poniósł koszty w wysokości 5 200,44 zł zatem pozostaje mu do zwrotu na rzecz strony pozwanej kwota 1 412,64 zł ($6\,613,07\text{ zł} - 5\,200,44 = 1\,412,64\text{ zł}$).